

Siedemnaste krajowe spotkanie hodowców karpia (15-17.02.2012 r.)

Zwyczajowo po zakończeniu świątecznej sprzedaży karpia, natomiast jeszcze przed rozpoczęciem odłowów zimochowów i wiosennych obsad stawów odbywa się spotkanie stawiarzy, w trakcie którego oceniany jest upływający sezon hodowlany oraz analizowane są zagrożenia i perspektywy na przyszłość zarówno własnych gospodarstw, jak i całej branży. Tegoroczny zjazd, zorganizowany jak zwykle przez Polskie Towarzystwo Rybackie odbył się w Kuźni Napoleońskiej w Paprotni (w okolicach Skierniewic) w dniach 15-17 lutego. Frekwencja jak co roku dopisała, gdyż w obradach uczestniczyło łącznie 220 osób, wśród nich hodowcy, naukowcy i pracownicy urzędów zajmujących się problematyką rybacką lub powiązaną z rybactwem. Spotkanie miało dwa wymiary merytoryczne: część pierwsza, konferencyjna była debatą wszystkich podmiotów nad strategicznymi problemami chowu karpia, natomiast druga część miała charakter szkoleniowy i była adresowana głównie do producentów ryb.

W inauguracyjnym wystąpieniu, sekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Minister Kazimierz Plocke przedstawił teraźniejszość sektora akwakultury i perspektywy związane z nieodległym już nowym programem operacyjnym na lata 2014-2020.

Charakterystykę ostatniego sezonu zaprezentował dr inż. Andrzej Lirski z Instytutu Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie. Utrwalił się niestety spadkowy trend produkcji karpia handlowego, którego produkcja spadła poniżej poziomu 14000 ton. Oznacza to, że bliski jest moment zrównania się z produkcją sprzed II wojny światowej, gdyż w 1938 roku odłowiono 13000 ton karpia. Niska produkcja krajowa stymulowała import karpia z Czech, Litwy i Węgier.

Szacuje się, że łącznie sprowadzono do Polski ponad 3500 ton, co jest rekordową ilością, zarówno w XX, jak i w XXI wieku. Wyprodukowane w 2011 roku, niedostateczne w stosunku do potrzeb, ilości materiału obsadowego nie pozwalają na snucie optymistycznych prognoz w najbliższym sezonie. Dramatycznym problemem staje się potężna akcja medialna zmierzająca faktycznie do likwidacji sprzedaży żywego karpia. Brak jak dotychczas alternatywnych form sprzedaży karpia sugeruje, że oprócz rozwoju przetwórstwa należy rozpocząć batalię o odzyskanie pozytywnego wizerunku tej ryby. Konieczne jest wsparcie Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w przeciwstawieniu się fali demagogicznej i często kłamliwej akcji organizacji „ekologicznych” oraz uzmysłowienie decydom, że upadek chowu karpia może oznaczać likwidację bardzo dużych, cennych ekologicznie, powierzchni stawowych, w tym leżących w obszarach Natura 2000.

Ten sam autor prezentując temat: *Sprawozdawczość rybacka dziś i jutro* – podkreślił, że państwa członkowskie Unii zobowiązane są do przekazywania danych na temat wielkości produkcji zgodnie z Rozporządzeniem Rady WE nr 788/96 z dnia 22 kwietnia 1996 roku. Źródłem informacji na temat krajowej powierzchni stawów rybnych, ilości ryb i organizmów wodnych wyprodukowanych w stawach i innych urządzeniach służących do chowu i hodowli, wartości produktów akwakultury oraz wielkości zatrudnienia w sektorze są dane zawarte w kwestionariuszu RRW-22. Warto jeszcze raz przypomnieć, że prawidłowe, rzetelne i terminowe wypełnianie obowiązkowego kwestionariusza RRW-22 ma niezmiernie istotne znaczenie. Przewiduje się, że podział środków finansowych na najbliższy Program Operacyjny na lata 2014-2020 pomiędzy poszczególne

Fot. 1. Inauguracyjny wykład Ministra Kazimierza Plocke.

Fot. 2. W trakcie wykładu.

Fot. 3-4. Wręczenie Medalu im. Stanisława Sakowicza prof. Wernerowi Steffensowi przez dyrektora IRS, prof. Bogusława Zdanowskiego.

kraje członkowskie uzależniony będzie od wielkości produkcji akwakultury i wielkości zatrudnienia w sektorze rybackim.

Dr hab. inż Jan Mazurkiewicz z Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu omówił historię rozwoju akwakultury światowej oraz trudną do przewidzenia wizję jej rozwoju w ciągu najbliższych stu lat. Dobra koniunktura może być stymulowana przez rosnący popyt na ryby i owoce morza.

Historię, terażniejszość i perspektywy chowu karpia przedstawił gość specjalny konferencji – prof. Werner Steffens z Niemiec. Jako główne zagrożenia i ograniczenia rybackiego przedstawiał rygorystyczne programy ochrony przyrody, szkody powodowane przez chronione gatunki zwierząt żywiące się rybami, deficyty wody, opłaty za wodę, problem chorób ryb, jak również zmniejszające się zainteresowanie konsumentów karpem. Szansą dla branży jest rozwój zróżnicowanych form dochodu gospodarstw, usprawnienia i innowacje procesów technologicznych, profesjonalna reklama, przetwórstwo i marketing. Niezbędna jest również międzynarodowa współpraca zarówno w ramach praktyki, jak i nauki.

Po wykładzie Profesor Steffens został uhonorowany medalem im. Stanisława Sakowicza, który został mu wręczony przez dyrektora IRS prof. dr hab. Bogusława Zdanowskiego. Przedstawił on sylwetkę nagrodzonego oraz jego dorobek naukowy. Laureat, absolwent Uniwersytetu Humboldta w Berlinie, jest autorem ponad 550 publikacji naukowych i wdrożeniowych. Jest też autorem pięciu podręczników, w tym monografii „Karp”, pięciokrotnie wznawianej. W trakcie wręczania medalu prof. Zdanowski wspominał, że oprócz bezprecedensowego wkładu w rozwój rybackiego w trakcie sześćdziesięciu lat swojej pracy naukowej, prof. Steffens ceniony jest za przymioty charakteru.

Choroby ryb oraz nadzór weterynaryjny nad gospodarstwami rybackimi wzbudzają wiele emocji wśród hodowców, dlatego z dużym zainteresowaniem spotkało się wystąpienie pani Agnieszki Wardy z Głównego Inspektoratu Weterynarii. W prezentacji przedstawiono obowiązujące prawodawstwo

krajowe i wspólnotowe, regulujące zwalczanie i zapobieganie chorobom zakaźnym ryb, zasady zwalczania chorób ryb z mocy prawa oraz metody zapobiegania występowania chorób zakaźnych ryb. W opinii hodowców jednym z najbardziej istotnych, wciąż nierozwiązanym problem nękającym branżę jest infekcja KHV. W tym kontekście ożywną dyskusję wzbudziły propozycje z-cy Głównego Lekarza Weterynarii, dr Krzysztofa

Jażdżewskiego proponującego stworzenie programu nadzoru nad KHV, co w efekcie ma prowadzić do uzyskania na terytorium Polski stref lub enklaw o statusie wolnym od KHV.

Problematyka zakażenia herpeswirusem KHV kontynuowana była w trakcie prelekcji pani dr hab. Jolanty Kempster z Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie. Konkluzje wystąpienia były niezbyt optymistyczne – wirus obecny jest na obszarze całych zlewni i występuje u wielu gatunków ryb. Z tych względów organizowanie stref wolnych od wirusa, na wzór stref stworzonych dla VHS, według autorki jest bezcelowe. Szans należy szukać w doświadczeniach epidemiologicznych, które wskazują, że po 10–15 latach od wystąpienia nowej jednostki chorobowej naturalnie pojawiają się ryby, które będąc nosicielem wirusa chorują rzadko lub wcale. Biorąc pod uwagę fakt, że pierwsze przypadki wystąpienia herpeswirusa KHV w Polsce odnotowano już kilkanaście lat temu, być może bliski jest już moment nabycia naturalnej odporności przez karpie.

Dopełnieniem poruszanej tematyki związanej ze zdrowiem ryb były kolejne wystąpienia specjalistów w tej dziedzinie. Lek. wet. Hanna Głowacka z Zakładu Higieny Weterynaryjnej w Bydgoszczy scharakteryzowała wybrane choroby ryb oraz omówiła pozytywną i negatywną rolę zawiesin przy ich zwalczaniu. Dr wet. Wiktor Niemczuk z Katedry Epizootologii z Kliniką Ptaków i Zwierząt Egzotycznych Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu omówił stan zdrowia ryb słodkowodnych w rejonie Dolnego Śląska. Największy wpływ na niezbyt optymistyczny ogólny obraz epizootyczny mają dwie jednostki chorobowe – KHV, dotycząca głównie karpia i wirusowa krwotoczna posocznica łososiowatych (VHS), występująca głównie u pstrągów tęczowych. Oprócz wymienionych powyżej jednostek chorobowych, najczęściej występują u karpia choroby układu oddechowego, jak martwica skrzelii o podłożu środowiskowym, czyli tzw. branchionekroza (BN), zgorzel skrzelii tzw. branchiomykroza (BM) oraz flawobakterioza. Wszystkie te jednostki

powodują zaawansowane zmiany w skrzelach, prowadzące do martwicy i powstawania ubytków, co często jest mylone przez hodowców z KHV. Z chorób inwazyjnych na terenie regionu dolnośląskiego, występują zarówno ekto-, jak i endopasożyty. Wśród tych drugich u karpia spotyka się głównie tasiemce. Lek. wet. Izabela Handwerker z Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w Bielsku Białej przedstawiła zasady dobrej praktyki produkcyjnej w hodowli stawowej ryb. Obejmuje ona obowiązkową stałą i ścisłą kontrolę wszystkich elementów procesu produkcyjnego, rozpoczynając od zaopatrzenia w materiał obsadowy, poprzez produkcję, odławianie, magazynowanie, pakowanie, znakowanie, aż do dystrybucji gotowej żywności. Nadrzędną zasadą GMP (Good Manufacturing Practice) jest wykluczenie z procesów produkcyjnych wszelkich działań przypadkowych. Należy zadbać, aby procesy GMP przebiegały według ściśle określonych instrukcji i procedur, szczegółowo zapisanych w kodeksie. Przy wdrażaniu GHP (Good Hygiene Practice) zalecane jest eliminowanie wszelkich sytuacji grożących zanieczyszczeniem produktu obcymi substancjami biologicznymi, chemicznymi i fizycznymi, zaś systematyczne prowadzenie poprawnej dokumentacji pozwala na uniknięcie błędów mogących zdarzyć się przy przekazywaniu informacji ustnie. W systemach GHP i GMP obowiązuje zasada, że to co nie zostało zapisane, nigdy nie zostało wykonane, a to co nie jest zapisane nie istnieje. Dr Jan Żelazny w wystąpieniu pt.: *Introdukcja i przerzuty ryb a rozprzestrzenianie się chorób*, zwrócił uwagę na problem zagrożenia zdrowia ludzi i zwierząt ze strony chorób zakaźnych. Dotyczy to oczywiście i ryb, u których w ostatnich latach opisano kilka nowych lub względnie nowych jednostek chorobowych powodujących znaczne straty w hodowli. W trakcie wykładu autor przedstawił przykłady „introdukcji” nowych chorób ryb oraz wzięte z historii przykłady rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych. Dr Alicja Kozińska i dr Agnieszka Pękala z Zakładu Chorób Ryb Państwowego Instytutu Weterynarii w Puławach przedstawiły pokrewny temat: *Wybrane aspekty związane z rozprzestrzenianiem i pojawianiem się nowych chorób ryb*. Praktykowanie na szeroka skalę niekontrolowanego importu ryb, i to nie tylko ryb ozdobnych, niesie za sobą ogromne zagrożenie. Rozprzestrzenianie się chorób już znanych oraz pojawianie się nowych może być z jednej strony efektem wprowadzania ryb zakażonych do obiektów wolnych od danej choroby, zaś z drugiej wprowadzaniem ryb zdrowych do obiektów, gdzie znajdują się bakterie, z którymi wprowadzane ryby nie miały wcześniej żadnej styczności. Stres, jakim poddawane są ryby podczas przerzutów, odgrywa decydującą rolę w ujawnianiu się chorób powodowanych przez bakterie warunkowo chorobotwórcze, powszechnie występujące w środowisku wodnym.

Z dużym zainteresowaniem oczekiwano na wystąpienie przedstawiciela Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska. Prelegent poinformował, że opracowane zostały strategie

zarządzania dla gatunków konfliktowych – kormorana, wydry i bobra. Trwają prace nad rozporządzeniem Ministerstwa Środowiska w sprawie szacowania szkód wyrządzonych przez niektóre gatunki zwierząt objętych ochroną gatunkową. Kontynuowane są również prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody (jest na etapie uzgodnień międzyresortowych) oraz ustawy Prawo łowieckie. Padło zapewnienie ze strony GDOŚ, że będzie ono reprezentować stanowisko przyjazne hodowcom ryb. Organizatorzy konferencji i jej uczestnicy czuli dyskomfort, że przedstawiciel GDOŚ nie mógł uczestniczyć w drugim dniu szkolenia, co umożliwiłoby Mu wysłuchanie wykładów dr. Jerzego Romanowskiego i mgr. inż. Andrzeja Łakomego o wyptywie wydry i kormorana na śmiertelność ryb w obiektach stawowych. Z pewnością udział w dyskusji po tych referatach umożliwiłyby merytoryczną wymianę poglądów i być może zmniejszenie narastającego konfliktu pomiędzy hodowcami ryb a niektórymi ortodoksyjnie postrzegającymi zagadnienia ochrony środowiska ekologami.

Technologia tradycyjnego dwu-trzyletniego systemu chowu karpia od dawna jest dobrze znana, natomiast sprzedaż, ze względu na dynamiczne zmiany rynku karpia, wymaga nowego i nowatorskiego podejścia. Dlatego też w sesji „promocja i sprzedaż ryb” prof. dr hab. Krzysztof Goryczko przedstawił wybrane sugestie poszerzenia zakresu produkcji o ryby wstępnie przetworzone, sprzedaż poprzez łowiska wędkarskie komercyjne i sportowe, usługi hotelarskie, podjęcie hodowli „nowych gatunków” oraz produkcję materiału zarybieniowego dla wód naturalnych, czyli dywersyfikację produkcji i dochodów.

Maciej Dolata z agencji *INSPIRE* omawiał temat sieci sprzedaży bezpośredniej oraz wspólną politykę handlową. Polskie Towarzystwo Rybackie podjęło decyzję o stworzeniu marki, która mogłaby w całej Polsce wzmocnić prowadzoną przez gospodarstwa hodowlane sprzedaż bezpośrednią. Ma ona być narzędziem promocji walorów świeżej ryby i budowy całorocznego popytu. Strategię marki stworzy firma *INSPIRE*, która od lat angażuje się w rozwiązywanie problemów rybactwa i zdrowej żywności.

W sesji „prezentacja firm” przedstawiono produkty firm paszowych oraz temat: *Karp w akwakulturze: między nauką a praktyką – transfer wiedzy oraz możliwości jej wykorzystania*, prezentowany przez dr Beatę Cejko i dr. inż. Radosława Kowalskiego z Instytutu Rozrodu Zwierząt i Badań Żywności Polskiej Akademii Nauk w Olsztynie.

Tematem wystąpienia dr. inż. Mirosława Cieśli i dr. inż. Jerzego Śliwińskiego ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, były zagadnienia dotyczące ekologicznego chowu karpia zgodnie z unijnymi oraz krajowymi wymogami w tym zakresie. Niektóre z wymogów chowu ekologicznego nie są możliwe do pogodzenia z warunkami chowu konwencjonalnego w obiektach, które nie posiadają w pełni niezależnego systemu zasilania wodą. Obecnie uzyskanie certyfikatu produkcji ekologicznej jest najprost-

szym sposobem certyfikacji jakości produkcji. W trakcie dyskusji zwrócono uwagę, że pojawienie się na rynku karpia z certyfikatem ekologicznym sugerować może konsumentom, że karp nie posiadający takiego certyfikatu ekologicznym już nie jest. Stwierdzenie takie w sensie prawnym będzie prawdziwe, jednakże pod względem jakości produktu różnic takich nie należy się spodziewać. Autorzy prezentacji sugerują, aby Polskie Towarzystwo Rybackie wystąpiło do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z inicjatywą wprowadzenia zmiany nazwy tego systemu chowu nie tylko w akwakulturze, ale w całym sektorze rolniczym z „ekologiczny” na „organiczny”.

W bardzo interesujący sposób zaprezentowano temat dotyczący *Wieloczynnikowej oceny gospodarstwa oraz towarowego karpia i pstrąga tęczowego z zastosowaniem skali Guziura*. Ta zespołowa praca została wykonana pod kierownictwem prof. dr. hab. Janusza Guziura z Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Proponowana w niej metoda pozwala na porównanie w sposób bezpośredni wydajności chowu ryb tego samego gatunku pochodzących z różnych technologii produkcji oraz równoczesne porównanie najważniejszych cech produkcyjnych i technologiczno-towaroznawczych. Proponowana skala powinna być wydatną pomocą dla producentów ryb, ułatwiającą dobranie optymalnej technologii produkcji, tzn. otrzymywania maksymalnej wydajności przy zachowaniu wysokiej jakości surowca rybnego. Uzasadnione wydaje się poszerzenie skali Guziura o czynniki uwzględniające jakość środowiska wodnego oraz utworzenie dla karpia i pstrąga umownej skali klasyfikacji ryb.

W swoim wystąpieniu dr Janusz Wrona, zastępca dyrektora w Departamencie Rybołówstwa Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi przedstawił dotychczasowe i przyszłe działania departamentu. Jednym z najważniejszych zagadnień stojących przed polską administracją są prace nad regulacjami prawnymi, które zadecydują o kształcie nowego okresu programowania po 2013 roku. Najbardziej istotnymi postulatami Polski są:

- zwiększenie zakresu wsparcia dla akwakultury, dostrzeżenie pozytywnej roli akwakultury;
- dalsze wsparcie prac badawczych i rozwojowych koncentrujących się na innowacjach i ich wdrażaniu;
- utrzymanie wsparcia na modernizację floty;
- zapewnienie wsparcia dla ludności zależnej od rybactwa, która stoi w obliczu wyzwań środowiskowych, rynkowych i społecznych;
- uproszczenie mechanizmu realizacji funduszu, w tym w szczególności zwiększenie swobody zarządzania na szczeblu państw członkowskich, co pozwoli na efektywniejsze wykorzystanie funduszu.

Planowana pula środków na najbliższy Program Operacyjny na lata 2014-2020 to około 6,5 miliarda euro dla wszystkich państw członkowskich.

Fot. 5. Kuluarowe spotkanie nestorów polskiego rybactwa.

Po raz pierwszy w tak dużym wymiarze czasowym stworzono uczestnikom spotkania możliwość nie tylko zapoznania się z bieżącymi działaniami i planami Departamentu Rybołówstwa Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, jak i Departamentu Wsparcia Rybactwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, lecz również przedyskutowania wielu problemów dotyczących wdrażania programów operacyjnych. Duże zainteresowanie słuchaczy wzbudziła prezentacja naczelnika Bartłomieja Kandziaka z ARiMR na temat problemów wiążących się z wdrażaniem działań wodnośrodowiskowych w obecnym programie operacyjnym i propozycji modyfikacji.

Tradycyjnie w trakcie każdego Krajowego Zjazdu Hodowców Karpia następuje uroczyste wręczenie statuetki Rybaka Roku przyznawanej przez kapitułę działającą przy Polskim Towarzystwie Rybackim. Tym razem godność „Rybaka Roku 2011” przypadła lubianemu i powszechnie szanowanemu Panu Edwardowi Szarkowi z Gospodarstwa Rybackiego w Stobnie (koło Piły). Jego rodzinne, zbudowane własnoręcznie od podstaw gospodarstwo może służyć jako przykład udanego połączenia wizji praktyka melioranta i hodowcy, doskonale czującego nie tylko specyfikę chowu karpia, lecz także potrzebę dywersyfikacji działalności i źródeł dochodu.

Jest rzeczą oczywistą, że omawiane w trakcie spotkania ważne problemy branży nie mogą być natychmiast rozwiązane. Istotna jest jednak możliwość wspólnego ich przedyskutowania, poznania zróżnicowanych stanowisk, podzielenia się doświadczeniami z kolegami z branży. Coroczne, największe w Polsce spotkanie karpiarzy jest również doskonałym forum do przekazania postulatów środowiska przedstawicielom administracji państwowej i samorządowej oraz instytucji wdrażających.

A. Lirski¹, W. Andrzejewski²

¹Zakład Rybactwa Stawowego, Instytutu Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

²Zakład Rybactwa Śródlądowego i Akwakultury, Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu

Odeszli...

W dniu 18 lutego liczne grono rybaków i przyjaciół pożegnało **Janusza Latanowicza**, jednego z najważniejszych twórców i animatorów rybactwa śródlądowego na Pomorzu. Urodzony w 1924 r. w Witkowie, ukończył studia na Uniwersytecie Poznańskim w 1951 i od razu podjął pracę w rybactwie, najpierw w Olsztynie, a od 1953 r. w Słupsku, gdzie został dyrektorem Państwowego Gospodarstwa Rybackiego. Kierował nim aż do przejścia na emeryturę w 1992 r. Dzięki swoim talentom organizacyjnym, życzliwości, pracowitości i konsekwencji w działaniach stworzył sprawnie działający zespół oddanych rybactwu pracowników, których wspólnym wysiłkiem zbudowano szereg, na owe czasy nowatorskich obiektów pstrągowych, infrastrukturę i zaplecze

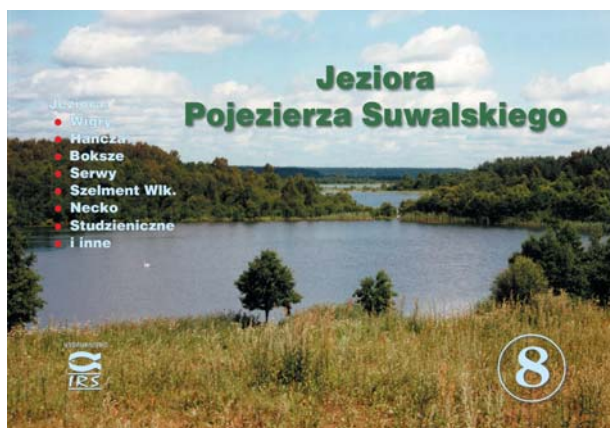
socjalne rozwijanych zakładów rybackich. W okresie przekształceń własnościowych potrafił zadbać, aby obiekty będące owocem wysiłku i inwencji pracowników pozostały w ich rękach. Magister Janusz Latanowicz był autorem i współautorem szeregu nowatorskich pomysłów i rozwiązań z zakresu techniki chowu czy połowu ryb, za co otrzymał wiele nagród Ministerstwa Rolnictwa, Naczelnej Organizacji Technicznej czy administracji lokalnej. Jako ceniony fachowiec był członkiem Rady Naukowej Instytutu Rybactwa Śródlądowego, Zespołu Komisji Ekspertów i Rady Naukowo-Technicznej Ministra Rolnictwa. Był Honorowym Członkiem Polskiego Towarzystwa Rybackiego, odznaczony Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Dla nas młodszych kolegów był wzorem kultury osobistej połączonej z życzliwością i gotowością służenia radą opartą o ogromne doświadczenie człowieka, w naszym odczuciu spełnionego.

Przyjaciele i Koledzy

Nowości Wydawnictwa IRS ♦ Nowości Wydawnictwa IRS

H. Chmielewski, K. Zdanowski – Jeziora Pojezierza Suwalskiego – Wyd. IRS 2012, s. 248

Niniejszy tom jest ósmym z serii, przedstawiającym opisy i *plany batymetryczne 110 jezior Pojezierza Suwalskiego*. Zeszyt obejmuje sporą część jezior Pojezierza Suwalskiego, stanowiącego zachodnią część Pojezierza Litewskiego (powierzchnia ok. 3375 km² w granicach Polski).

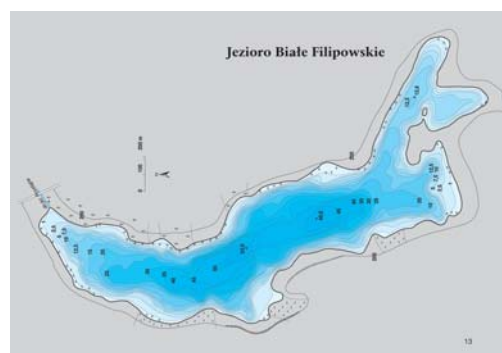
Pojezierze Suwalskie to przede wszystkim typowy krajobraz młodoglacjalny, charakteryzujący się stromymi wzgórzami i pagórkami moren czołowych, wysoczyznami moren dennych (urozmaicone kemami, ozami i drumlinami), głębokimi rynnami polodowcowymi (większość jezior to twory rynnowe), płaskimi

równinami sandrowymi oraz licznymi głazami narzutowymi.

W skład Pojezierza Suwalskiego wchodzi: Puszcza Romincka, Pojezierze Zachodniosuwalskie, Pojezierze Wschodniosuwalskie i Równina Augustowska.

Znaczna część Pojezierza Suwalskiego leży w dorzeczu Niemna, a jedynie południowo-zachodnia w dorzeczu Wisły oraz północno-zachodnia – Pregoty.

Niestety, nie wszystkie jeziora były objęte pomiarami głębokości, stąd pewna liczba, zwłaszcza mniejszych zbiorników nie ma planów batymetrycznych. [z Wprowadzenia]

„WYLĘGARNIA 2012”

13-14 września 2012 r.

Temat przewodni: „Wylęgarnictwo organizmów wodnych
– osiągnięcia, wyzwania i perspektywy”

Organizatorzy:

- Instytut Rybactwa Śródlądowego im. St. Sakowicza w Olsztynie;
- Zakład Akwakultury
- Zakład Hodowli Ryb Jesiotrowatych

Zapraszamy wszystkich zainteresowanych problematyką szeroko rozumianego wylęgarnictwa organizmów wodnych i akwakultury na kolejną, coroczną konferencję „WYLĘGARNIA”. Tegoroczne spotkanie „Wylęgarnia 2012” planujemy zorganizować w dniach 13-14 września 2012 r. Konferencja odbędzie się w powiecie słupeckim (woj. pomorskie). O dokładnym miejscu poinformujemy Państwa po rozstrzygnięciu procedury przetargowej na świadczenie usługi hotelarsko-gastronomicznej. Zorganizowanie konferencji jest jednym z elementów realizacji kolejnego, już III etapu operacji/projektu zatytułowanego: „Upowszechnianie najnowszej wiedzy oraz propagowanie współpracy między przedstawicielami nauki i organizacjami sektora rybackiego w zakresie wylęgarnictwa i podchowu organizmów wodnych” (Europejski Fundusz Rybacki, Program Operacyjny: „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007-2013”, Oś priorytetowa 3: Środki służące wspólnemu interesowi, Środek 3.1: Działania wspólne, Umowa nr 00002-61720-OR1400001/10).

Tym razem temat przewodni konferencji będzie dotyczył najnowszych osiągnięć w wylęgarnictwie organizmów wodnych. Zamierzamy przybliżyć zagadnienia dotyczące: jakości tarłaków, jakości gamet, procedur środowiskowej i hormonalnej stymulacji rozrodu, metod odklejania i inkubacji ikry, profilaktyki i bioasekuracji w wylęgarnictwie. Swoje miejsce mogą znaleźć tematy dotyczące szerzej rozumianej problematyki wylęgarniczo-podchowalniczej. Mile widziane będą np. doniesienia dotyczące podchowu najmłodszych stadiów rozwojowych organizmów wodnych.

Wzorem lat uprzednich przewidujemy zorganizowanie 3 sesji referatowych i jednej plakatu. Czas każdego referatu nie może przekraczać 20 minut (razem z dyskusją).

Prosimy o zgłaszanie tytułów proponowanych doniesień z zaznaczeniem preferowanej formy ich prezentacji (referat lub poster). Informacje te prosimy przesyłać **do końca marca 2012 r.** drogą elektroniczną na adres: agata-kow@infish.com.pl. **Organizatorzy rezerwują sobie prawo wyboru doniesień.** Preferowane będą doniesienia o *stricte* aplikacyjnym charakterze.

Autorzy są proszeni o przesłanie tekstów swoich prac w formie elektronicznej (Word) w nieprzekraczalnym terminie **do końca kwietnia 2012 r.**, na adres: zakes@infish.com.pl. Maszynopisy, podobnie jak w latach poprzednich, muszą być przygotowane w sposób zgodny z wymaganiami stawianymi autorom nadsyłającym prace do redakcji *Archives of Polish Fisheries* (szczegóły dostępne na stronie www.infish.com.pl). Przesłane opracowanie musi zawierać **streszczenie składające się z 150-200 słów.** W **przypadku, gdy nadesłana praca nie będzie spełniała ww. wymagań nie zostanie ona poddana pracom redakcyjnym i będzie odesłana autorowi.**

Rejestrację uczestników konferencji planujemy rozpocząć w środę 12 września br. od godz. 15.00. Nasze spotkanie zakończymy w piątek 14 września po obiedzie. Dalej, bardziej szczegółowe informacje o konferencji będzie można znaleźć w kolejnych numerach Komunikatów Rybackich, a także na stronie internetowej projektu: www.wylegarnia.infish.com.pl. Link do tej strony znajduje się też na stronie internetowej IRS Olsztyn: www.infish.com.pl.

Serdecznie zapraszamy do udziału,
za Komitet Organizacyjny:

prof. dr hab. Zdzisław Ząkęś
Zakład Akwakultury
ul. Oczapowskiego 10, 10-719 Olsztyn
tel. 89-5240171
e-mail: zakes@infish.com.pl